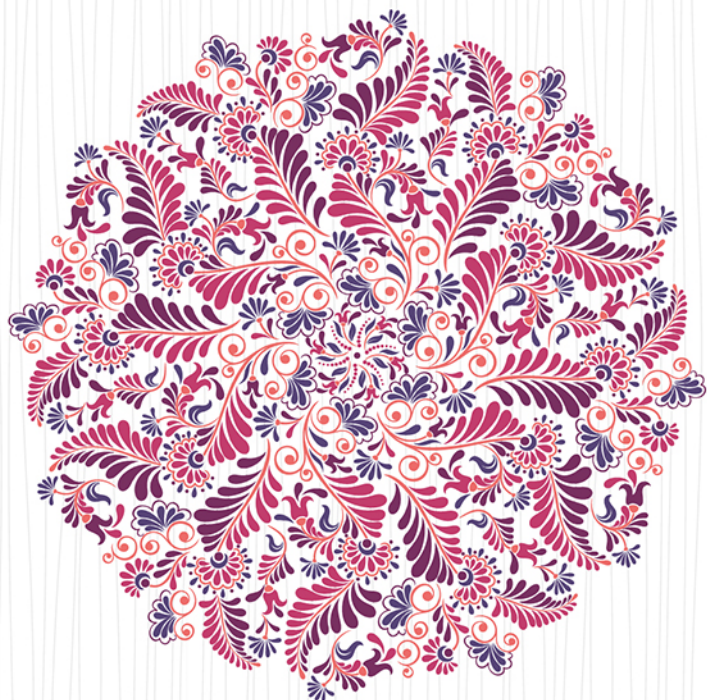

hana repová

BŮH PLÁČE
POTICHU

II. díl románu na pokračování

Bůh pláče potichu

BOH PLÁČE POTICHU 2

Copyright © Hana Repová, 2018

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jarmila Rýdlová, 2019

Cover © Ján Kurták, 2019

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2019

ISBN 978-80-7642-706-8 (pdf)

Hana Repová

BŮH PLÁČE POTICHU

II. díl románu na pokračování

Kapitola 1

Anna se vzbudila asi hodinu poté, co konečně usnula. Zdály se jí divoké sny a v ústech měla úplné sucho. Než úplně procitla, ještě někde v polospánku si uvědomila, že Everett je doma. Díky tomu se jí rozbušilo srdce. Posadila se na posteli a naslouchala tichu, které ji obklopovalo. Během těch několika týdnů, jež tady strávila, si na to ticho zvykla. Připadalo jí důvěrné... Naučila se rozpoznávat zvuky domu – tiché vrzání dřevěných schodů, občasné zapraskání v radiátorech nebo hvízdání okna na chodbě, když se do něj opřel vítr. Rozhlédla se kolem sebe. U postele většinou měla sklenici vody, ta však teď byla prázdná. Pomalu svésila nohy z postele, oblékla si župan a vydala se do kuchyně.

Když došla na chodbu, všimla si světla z kuchyně, částečně dopadajícího na schodiště. Slyšela tlumené zvuky. Bylo jasné, že Everett nespí, protože jeden z hlasů, které k ní doléhaly, patřil jemu. Opatrně se plížila po schodech. Chtěla vědět, o čem se baví. Zpočátku rozeznala jen útržky slov, sešla tedy o pár schodů níž. Nyní již slyšela zřetelněji. Everett vyprávěl Philipovi o svém pobytu v Afghánistánu. Fascinovaná i zvědavá zároveň

si tiše sedla na dřevěné schody a přitáhla k sobě župan. Věděla, že je neslušné někoho takhle poslouchat, ale momentálně jí to bylo úplně jedno. Chtěla se dozvědět více. Bylo jasné, že Everett řekne Philipovi věci, o kterých by se jí ani slovem nezmínil. *Jak má ale Everetta pochopit, když před ní tolik věcí skrývá?* Slyšela, jak vypráví Philipovi, že když opouštěl město, vyhledal jej Ramín. Chlapec, kterému Everett pomohl zachránit sestru. Líčil Philipovi, jak putoval sám přes hory a jak nešťastně uklouzl na mokřím kameni a spadl do rokle. Ležel tam celé tři dny, než ho náhodou našli vesničané. Líčil to tak živě, až měla Anna pocit, jako by v duchu sledovala film. Místní lidé ho sice vynesli z rokliny a ošetřili, nevěřili však, že přežije. Několik dní se zmítal v horečkách a obrovských bolestech. Měl ošklivě poraněnou nohu i hlavu, polámaná žebra a vyvrtnutý kotník. Během pár týdnů zhubl několik kilo.

Slyšela, jak s úsměvem prohodil: „Čekal jsem na to, co mělo přijít, ale zubatá mě jednoduše nechce.“ V poslední chvíli si dlaní zakryla ústa, aby ztlumila výkřik plný zděšení, který se jí při jeho slovech vydral z hrdla. Dál už nemohla poslouchat. Potichu se zvedla a vrátila do pokoje. Nohy ji sotva nesly, celá se třásla. Na svou řízeň úplně zapomněla...

*

Neodbytné zvonění mobilu vytrhlo Annu z hlubokého neklidného spánku, do kterého upadla někdy k ránu. Zmateně se rozhlížela kolem sebe. Chvíli jí trvalo, než si uvědomila, kde vlastně je. Vyzváněcí melodie jí nic neříkala. Její mobil to nebyl a Philipův také ne. Pomalu se posadila, protože když vstala rychle, vždycky se jí zatočila hlava. Otočila se za zvukem. Uviděla mobil položený

na zemi vedle postele. Udiveně se na něj zadívala. Byla si jistá, že tam nebyl, když šla spát. Také věděla, že nepatří Philipovi. Jeho telefon by určitě poznala. Neměl pouze jinou melodii, ale i jinou značku a byl menší. Zmateně si ho prohlížela. Stříbrný starší model, opotřeбенý časem a častým používáním, posetý rýhami. Napadlo ji, že může patřit jedině Everettovi. Zvláštní ale bylo, že jej našla u své postele. Konečně přestal zvonit. Vešla do kuchyně, položila mobil na stůl a pospíchala na záchod. V poslední době musela chodit mnohem častěji než normálně. Další z příznaků těhotenství. Jestli se to v dalších měsících ještě zhorší, může se na onu místnost rovnou přestěhovat. Když se vrátila do kuchyně, mobil byl pryč. Rozhlédla se kolem, ale vypadalo to, že Everett ani Philip nejsou nablízku.

Poté co se osprchovala a převlékla, odešla na schůzku do pojišťovny, která jí měla proplatit škodu na domě. Strávila tam skoro dvě hodiny, nejdříve únavným čekáním a pak vyplňováním zpráv o pojistné události. Všechny papíry sice pečlivě vyplnila, ale pracovník pojišťovny ji upozornil, že se ještě stále čeká na policejní zprávu a zprávu z vyšetřování na místě požáru. Na její dotaz, co to přesně znamená, se zaváháním odpověděl, že peníze nemůže očekávat dříve než koncem února, případně začátkem března. Byl teprve konec ledna, takže pochopila, že to bude další zkouška její trpělivosti. Když se vrátila do Philipova domu, zjistila, že všechny Everetty věci zmizely. Doufala, že už se vyspal a že si tedy konečně o všem v klidu popovídají. Planá naděje. Celý den čekala, že se objeví nebo zavolá. Zbytečně. Odpoledne ji Philip našel samotnou. I jeho Everettův odchod překvapil, Annu však uklidnil tvrzením, že určitě odešel do hotelu. Nesmírně se jí ulevilo, když jí Philip podal bundu se slovy, že ho tam pojedou vyzvednout.

Recepční v hotelu jim však řekl, že Everett se kolem desáté odhlásil a uvolnil svůj pokoj. Odešel jen s batohem na zádech. Šokovalo je to a rozhněvalo. Sotva ho našli, zase beze slova zmizel.

Kapitola 2

Anně se nepodařilo skrýt před Philipem své zklamání. Cestou domů vedle něj jen mlčky seděla. Ani on neměl chuť mluvit. Zlobil se na Everetta, když viděl, jak Anna trpí. Zase ji opustil bez jediného slova. Znovu neměl odvahu postavit se před ni a říct jí pravdu do očí. Nestála mu za to? Nestálo mu za to ani jejich společné dítě?

„Myslíš, že nám nevěří?“

Její hlas ho vytrhl ze zamyšlení.

„Prosím?“

„Myslíš, že nám nevěří? Může si opravdu myslet, že jsem ho podvedla? Že otcem dítěte je někdo jiný, třeba právě ty?“

Philip pustil řadicí páku a chytil Annu za ruku. I když věděl, že je to jen chabý pokus, cítil potřebu ji alespoň trochu utěšit.

„To si nemyslím. Určitě ti věří, oběma nám věří. Ale těžko říct. V tomhle Everettovi se už nevyznám a ten, kterého jsem znal a dokázal odhadnout, někam zmi-
zel...“

Viděla na něm, že je taky zklamaný. Že už je taky unavený ze všech problémů. Problémů, které se ho vlastně

vůbec netýkaly. Mohl si v klidu žít svůj život, místo toho se staral o všechny kolem.

„Mrzí mě, že musíš pořád řešit naše problémy. Chápu, že jsi z toho všeho utahaný...“

„Ne, tak to není. Jen prostě dneska nemám svůj den. Nějak to na mě všechno padá. Navíc mě rozhodila jedna hodně špatná zpráva. Ale nechejme toho. Nezlob se, dnes o tom nechci mluvit.“

Když zaparkoval před domem, všimla si, že na schodech sedí atraktivní mladá žena. Měla exotické rysy a trochu tmavší pleť. Zdálo se, že Philip ji při parkování vůbec nezaregistroval. Když vystoupil a zamkl auto, Anna se na něho obrátila.

„Philippe?“

„Ano?“

Němě kývla směrem k neznámé ženě. Překvapeně zvedl hlavu.

„Lujzo? Lujzo, co tu prosím tě děláš? Proč jsi nezavolala?“ Starostlivým pohledem si změřil její strhanou tvář.

„Snažila jsem se ti dovolat, ale marně. Tak jsem se nakonec rozhodla zajít za tebou osobně.“

Philip zalovil v kapsách bundy. „Promiň, nechal jsem si mobil doma. Jak je Tamaře?“

„Musím s tebou mluvit.“ Vtom si všimla Annina břicha a překvapeně přejížděla pohledem z Anny na Philipa.

„Já nejsem otec,“ vyštěkl podrážděně. „Co dneska všichni máte?“

„Promiň. Jen mě to překvapilo...“

„Ne, ty promiň. Jsem podrážděný, ale za to nemůžeš.“

„Nepředstavíš nás?“

„Já jsem Anna,“ předběhla ho Anna a natáhla k ní ruku. Lujza ji s úlevou přijala.

„Ach, Anna. Tak vy jste Everettova...“

„Ne! Zdá se, že pro Everetta neznamenám vůbec nic! Promiňte, určitě si chcete popovídat. Na shledanou, Lujzo, těšilo mě.“

Rychle mezi nimi proklouzla dovnitř a ztratila se v domě. Philip s Lujzou ji pomalu následovali. Když vešli do kuchyně, pokynul jí, aby se posadila. Mlčky vytáhl dva hrníčky a postavil je na stůl. Do Lujzina dal dva sáčky čaje. Jeden heřmánkový a druhý mátový. Všechno beze slova, automaticky. Věděl, že Lujzu často trápí zažívací problémy, a proto kombinuje právě tyto dva druhy. I když spolu už dávno nežili, pamatoval si to. Lujza mlčky seděla s prsty křečovitě zaklesnutými do sebe a sledovala jeho automatické pohyby. Působilo to na ni uklidňujícím dojmem, připomínalo jí to období, kdy ještě žili společně. Období, kdy byl její malý svět ještě v pořádku.

Philip jí podal hrníček s kouřícím čajem a přisedl si k ní.

„Poslouchám...“

Kapitola 3

Anna vyšla do prvního patra, aby Philip a Lujza měli soukromí. Tajně doufala, že až se s Philipem vrátí z hotelu, Everett už na ni bude čekat před domem. Když se tak nestalo, s posledním zbytkem naděje vešla do Philipova pokoje, kde Everett včera v noci spal. Jenže se mýlila, jeho včerejší přítomnosti nic nenasvědčovalo. Byl pryč a s ním všechny jeho věci. Zklamaná se vrátila do svého pokoje a lehla si na postel. Najednou se cítila strašně unavená a byla jí zima. To těhotenství jí dávalo zabrat čím dál tím víc. Pohladila si břicho a doufala, že dítě necítí smutek, který právě svírá její srdce. Nechtěla ho za nic na světě ohrozit.

„Zvládnou to sama! I bez Everetta.“ Včera večer se v ní rozhořel plamínek naděje, ale když jí Everett nedovolil, aby s ním spala v jednom pokoji, uvědomila si, že doufala zbytečně. A jeho dnešní zmizení bylo jasnou odpovědí na všechny její nevyslovené otázky. Unavená se dovlekla do koupelny a dala si teplou sprchu, aby se alespoň trochu zahřála. Pak se zabalila do županu a rozhodla se, že se na hodinku prospí. Philip má pravdu. Musí začít více myslet na dítě. Musí se šetřit... Odhodila přikrývku a natrásla si polštář tak, jak to dělala vždy, než si lehla. Byl to

starý zvyk. Když zvedla polštář, spatřila pod ním dopis. Na obálce bylo její jméno, napsané nezaměnitelným Everettovým písmem. Utáhla si župan těsněji kolem sebe, protože jí tělem najednou projel mráz, a rychle otevřela obálku.

Milá Anno,

zní to zvláště, oslovit Tě Anno. Oslovení, která jsem používal před lety, se dnes již neodvážím použít. Víím, že jsem již dávno ztratil právo oslovovat Tě zlato nebo miláčku. Věř mi, že jsem si toho vědom. Uvědomuji si vlastní selhání a svou vinu. Jsem slaboch a ještě i něco mnohem horšího. Stejně jako tehdy před lety, ani dnes se ti nedokážu podívat do očí a říct, co mám na srdci. Nechci ale odejít beze slova rozloučení, zejména nyní, když víím, že nosíš pod srdcem moje... naše dítě.

Po tváři jí stekla velká slza. V mysli jí zněla slova... *Nechci ale odejít beze slova rozloučení.* Srdce se jí sevřelo a ucítila strach. Takže je to pravda, znovu odešel, znovu je pryč... Ne, to přece nemůže být pravda. Nemohla uvěřit, že opět zůstane sama v takto zásadní životní situaci a on se bude zase někde vystavovat nebezpečí, přestože ví, že se brzy stane otcem. Chvíli se to snažila pochopit, pak se přinutila pokračovat ve čtení.

„Dříve než ti vysvětlím, proč odcházím teď, musím ti napsat pravdu o tom, proč jsem odešel před lety. Věř mi, že se mi tyto řádky nepišou lehce. Neměl jsem však sílu říct Ti vše na rovinu osobně, protože jsou to nejtěžší slova mého života. Byl jsem to já, kdo zabil Lauru!

Anna zalapala po dechu. Celý svět se s ní zatočil a dopis jí vypadl z rukou. Nevěděla, jestli si to jen namlouvá, nebo jestli jí srdce opravdu vynechalo pár úderů. Oběma rukama křečovitě sevřela opěrku postele. Nemohla tomu uvěřit. Natáhla se po dopisu a zírala na ta hrozná slova. Pak si utřela slzy, aby lépe viděla na papír, a četla dále:

Ted' to už víš. Já nesu odpovědnost za její smrt. Není úplně pravda, že jsem nebyl na jejím pohřbu. Nestál jsem ale u hrobu, nestál jsem vedle tebe. Nezládl jsem být ve tvé a ani v její blízkosti... Co jsem to za otce, když jsem nedokázal ochránit své vlastní dítě? Nevěděl jsem... Jednoduše jsem nepoznal, že Hoffmann byl opilý. Neuvědomil jsem si to, nechal jsem ho operovat Lauru a přihlížel jsem tomu z vedlejší místnosti. Přitom mé dítě bojovalo pod jeho rukama o život, bojovalo o každou vteřinu... I když to zní strašně, byl jsem přesvědčený, že jestli zůstanu, dokázal bych Matthiase zabít. Je to šok, když si člověk sám o sobě něco takového uvědomí. Díky bohu, že jsem si tehdy zachoval alespoň zbytek zdravého rozumu, který mě přinutil odjet. Nejsem si jistý, jak by všechno skončilo, kdybych to neudělal...

Hoffmann? Hoffmann? Anna tomu nemohla uvěřit. Ten člověk, který tak zarputile bojoval o její život a staral se o ni dnem i nocí... To nemůže být pravda! Zoufale se snažila vybavit si všechny detaily z nemocnice a pomalu jí začaly docházet souvislosti. Byla v šoku. On její Lauru operoval opilý a možná zavinil její smrt. A ona o tom celé roky nevěděla. Myslela si, že jejímu malému děvčátku nebylo pomoci...

Ted' to konečně víš. Celé roky mě tížilo svědomí a tíží mě stále, ale myšlenka, že jsem před tebou vše tajil, mě páčila v duši jako rozpálené olovo. Namlouval jsem si, že to dělám kvůli tobě, abych tě ušetřil zbytečné bolesti, ale ve skutečnosti jsem to dělal i pro sebe, protože jsem v sobě nedokázal najít sílu a říct ti to. Nedokážeš si představit, jak se mi ulevilo, když ti mohu alespoň touto cestou říct pravdu. Je mi však jasné, že na mé vině to nic nezmění. Ta mě bude provázet do konce života. Když jsi za mnou včera večer přišla a chtěla se mnou spát v jedné posteli, nedokázal jsem to. Jednoduše jsem tě musel poslat pryč. To byl ovšem jen jeden důvod. Druhý byl ten, že nechci, abys mě litovala. Můj současný stav není nijak vábný. Fyzicky i psychicky jsem troska. Celé roky špatně spím a poslední měsíce už nespím

skoro vůbec. Pokud usnu, pronásledují mě noční můry a výjevy z afghánských měst. V posteli sebou často házím, vzbudím se celý zpocený a unavený. Víím, že jsme sice před několika měsíci jednu společnou noc prožili... Nechápej mě zle, byla nádherná. Ale to, co se stalo po mém návratu do Afghánistánu, mě hluboce poznamenalo. Philip mi včera v noci řekl, že už víš o věcech, které jsem tam prožil. Nebyl jsem rád, že ti o nich řekl, ale možná teď lépe pochopíš, co tím myslím. Báí jsem se, abych tobě a dítěti neublížil. Musíš to dítě chránit jako oko v hlavě! Pokud to bude nutné, tak i přede mnou. Nedokážeš si představit, jak jsem navzdory všemu šťastný, že se stal ten zázrak a ty jsi těhotná. Jedině tato myšlenka mi dává sílu všechno zvládnout. Chci se vrátit a být mu otcem, i když nevím, jestli mi Lauřinu smrt a také to, co se stalo potom, budeš moci někdy odpustit. A dokážu i já jednou odpustit sám sobě? Tehdy jsem odešel beze slova a snažil se potrestat sám sebe. Pozdě jsem pochopil, že jsem tím mnohem víc ublížil tobě. Odpusť mi, prosím, jestli můžeš...

Dnes v noci jsem potichu přišel do tvého pokoje, seděl jsem u tvé postele a díval se, jak spíš. A něco jsem si uvědomil. Jestli s vámi chci zůstat, musím odejít! I když mi ten pohled po celé ty roky tak strašně moc chyběl, teď nemohu zůstat. Potřebuji se dát dohromady, vyrovnat se s tím, co se v poslední době stalo. Jestliže chci najít cestu k tobě, musím nejdříve najít cestu k sobě samému. Musím si vyléčit tělo a hlavně duši. Ale sám to nezvládnou. Potřebuji pomoc. Nemohu ti říct, kam odcházím, ani na jak dlouho. Sám to přesně nevím. Mám tady několik přátel, kteří mi nabídli pomocnou ruku. Doufám, že ji dokážu přijmout.

Everett

P. S.: Víím, že dnes mě už nemiluješ, ale co zítra?

Kapitola 4

Zítřka... Minuty ubíhaly, ale Anna nebyla schopná žádné reakce, žádného pohybu. Seděla nehybně na své posteli a tiskla si dopis k hrudi. V hlavě měla prázdno. Cítila, že její naděje se roztránila jako sklenice, když dopadne na tvrdou podlahu. Studená vlna zalila její srdce. Pochopila, že Everett a ona už nikdy nebudou těmi, jimiž bývali kdysi. Byla bláhová, když si myslela, že může jednoduše posunout ručičky hodinek nazpátek a tím vrátit čas. Byla naivní, když někde ve skrytu srdce doufala, že své druhé dítě vychová s Everettem. Opět ji zklamal. Přestože se snažila pochopit vše, co v dopise napsal, a uvěřit tomu, že opravdu musel odjet, nedařilo se jí to. Hlava se snažila, ale srdce to odmítalo přijmout. Cítilo jen velikou bolest ze zklamání. Kolikrát se už takto zklamala a stále si nedokázala zvyknout, jak moc to bolí. Vždy, když se v jejím životě stalo něco pozitivního, následovala tvrdá rána osudu. Bylo to tak už od malička. Její krásné dětství násilně přerušila mamincina náhlá smrt. Dostala se do dětského domova, kde prožívala peklo. Sotva si konečně našla spřízněnou duši, kamarádku, přeložili ji do jiného domova, protože přišel nový sourozenecký pár

a v domově už pro ni neměli místo. Pak jí jednoho dne oznámili, že se podařilo vypátrat její starou tetu v Bad Vilbel, městečku nedaleko Frankfurtu. I když se obě snažily, začátky byly těžké. Věkový rozdíl dvou generací nebylo jednoduché překlenout. Teta byla starší sestrou Annina dědečka, ale nestýkali se, protože se nepohodli ohledně dědictví. A když už si na ni Anna zvykla a konečně se zbavila pocitu *děčka z děčáku*, teta zemřela a ona, tentokrát jako dospívající dívka, znovu putovala z jednoho dětského domova do druhého. Na lepší časy jí svitlo teprve, když potkala Everetta. To už ale byla na šikmé ploše. Později byla neskonale vděčná za to, jak se jí Evelyn snažila alespoň částečně nahradit rodinu. Když se jí po dlouhé době podařilo otěhotnět a porodit dceru, po několika letech o ni přišla. A nejen o ni, ale také o Everetta a svou náhradní rodinu.

A teď, když je těhotná podruhé, ji Everett opustil znovu. Už neměla sílu věřit mu. Ať se snažila sebevíc, prostě to už nedokázala. Přes všechn smutek, který v sobě cítila, se musela pousmát nad tou ironií osudu. Smutná historie jejich rodiny se opakuje! Ani ona se nenarodila pod šťastnou hvězdou, jak si přečetla v matčině deníku, který jí předali se všemi osobními věcmi, když odcházela z dětského domova. Její otec je opustil, jakmile zjistil, že jeho přítelkyně je těhotná. Matce bylo v době jejího narození pouhých osmnáct. Rodiče její matku zavrhli, protože přivedla rodinu známého a uznávaného soudce do hanby. Otec jí řekl, aby si sbalila, co potřebuje, a opustila jeho dům. A tak se matka protloukala životem, jak se dalo. Dívka vychovávaná k vedení domácnosti svého budoucího manžela, jenž měl být podobně vážený jako její otec, najednou dřela v pekárně. Tam ji zpočátku zaměstnal otcův bratranec, který se jí ujal. Aby se o tom otec nedozvěděl, vplížila se tam vždy ve tři v noci a pekla

do sedmi do rána. Bylo však jasné, že z toho mála sebe a svou dcerku neuživí. Z jejího deníku bylo patrné, jak moc otce milovala a jak ji trápilo, že ho zklamala. O matce psala jen málo a věcně. S malou Annou odešla do Švýcarska, kde byly spolu šťastné, dokud si ji tam nenašla smrt. Pochovali ji nedaleko jezera, ve kterém se utopila. Anna si ještě celkem přesně vybavila její pohřeb a pocity, které tehdy prožívala. Ta nekonečná bolest navždy poznamenala její duši. Bolest ze ztráty rodičů vždy zasáhne člověka velmi hluboko. Pokud se to však stane v raném věku, tak jako v jejím případě, zůstane rána, která se už nikdy nezahojí. Byl to zlom, po němž se celý její život obrátil vzhůru nohama. Z matčina milujícího objetí rovnou do sirotčince. Když dosáhla plnoletosti a odcházela z posledního dětského domova, sociální úřad jí předal všechny písemnosti a doklady týkající se jejího dosavadního života. Jméno otce ve svém rodném listě nenašla.

A teď se to všechno bude opakovat. I ona bude své dítě vychovávat jako její matka. Bez otce, bez pomoci. Na rozdíl od své matky měla Anna dobré vzdělání, za které vdělčila především Evelyn. Ta jí od začátku neustále opakovala, jak je důležité, aby se o sebe v životě dokázala sama postarat. Jako by už tehdy tušila, že to ani dál nebude mít jednoduché. Anna si nyní zahanbeně uvědomila, jak jí tenkrát Evelyn s tou „obehranou písničkou“ lezla na nervy. Dokonce jí to jednou otevřeně řekla. Jenže Evelyn se ta drzost našťestí nedotkla. Nenechala se odradit a Annu o pár dní později dotáhla do firmy své kamarádky. Tam Anna dostala možnost doplnit si vzdělání. Evelyn správně odhadla, že za poněkud divokým vzezřením a drzým chováním se ukrývá zraněná duše dítěte. I když se Anna v prvních dnech do firmy vždy jen otráveně dovlekla a přemýšlela hlavně o tom, jak se z nových povinností vykrotit, velmi brzy se ukázalo,

že si s čísly opravdu rozumí. Toto nadání musela zřejmě zdědit po svém neznámém otci. Její talent spolu s poznáním, že existuje něco, v čem je opravdu dobrá, dokonce mnohem lepší než většina ostatních lidí ve firmě, jí ukázal novou cestu a dodal sebevědomí, které tehdy velmi postrádala. Evelynina tvrdohlavost pro ni znamenala záchranu. Avšak na rozdíl od své matky měla Anna vždy i pár dobrých přátel, na něž se mohla spolehnout. Tak moc jí teď chyběla Stella. Kéž by tady teď byla... Anna by si s ní tak ráda popovídala. Probraly by spolu všechno, co se za poslední dny událo. Proč to vlastně neudělá?

*

Přesunula se z postele ke stolečku, na kterém ležel její notebook. Rychle otevřela e-mailovou schránku a vyťukala Stellinu adresu. Nechtěla už nic odkládat, ani před ní nic tajit. Doufala, že se Stella už stihla dát dohromady a odpočinout si, protože ji teď opravdu potřebovala. Myšlenky Anně naskakovaly skoro automaticky a text e-mailové zprávy rychle přibýval. Napsala své kamarádce všechno. O tom, jak jí vyhořel dům, jak ji tím nechtěla zatěžovat, jak se přestěhovala k Philipovi, jak se najednou objevil Everett a jak zase beze stopy zmizel. Neštěstí, kterému musela v předešlých dnech čelit, se snažila shrnout do několika odstavců. Nechtěla, aby její mail vyzněl tak strašně smutně. Ale nedokázala si pomoci. Jednoduše nedokázala předstírat, že je veselejší. Stejně by to nemělo smysl, na to ji Stella znala příliš dobře. Ulevilo se jí, jenže jen na chvíli. Jakmile mail odeslala, dostavily se výčitky. Neměla na Stellu přenášet všechnu svou beznaděj. Má své problémy, dost svých starostí. Sama je nešťastná z toho, jak ji Philip odmítl. Anna se rozzlobila sama na sebe, že se nechala tak strhnout emocemi. Tohle byla

přece Stellina parketa. Z nich dvou to přece vždy byla ona, Anna, kdo dokázal zachovat klid. Proč teď jednala tak ukvapeně? Musí se uklidnit, vyčistit si hlavu. Nejdříve půjde do kuchyně, něco sní a pak vyrazí na procházku. Svůj původní záměr usnout už nadobro vzdala. Everettův dopis ji rozrušil tolik, že by už stejně neusnula. Na čerstvém vzduchu se pokusí srovnat si myšlenky a začne opět rozumně uvažovat. A hlavně rozvážně jednat.

Kapitola 5

Vyšla z pokoje a zamířila na chodbu, kde narazila na Philipa. Lujza už byla pryč. Upřel na ni zvědavý pohled. Než stihla odpovědět na jeho nevyslovené otázky, odněkud se ozval mobil. Rychle se otočila a běžela pro něj. Philip ji zvědavě následoval. Mobil netrpělivě vyzváněl, ale Anna ho nemohla najít. Prohrabovala se věcmi rozházenými po pokoji, ale nikde jej neviděla. Nakonec byl v kalhotách, které si vysvlékla v koupelně před sprchováním. Když ho konečně vylovila, mobil zmlkl. Na displeji se objevilo Stellino jméno. Zklamaně si povzdechla.

Podívala se na Philipa. Také si myslel, že to volal Everett.

„Stella,“ zašeptala.

Mlčky přikývl, ale uhnul pohledem. Z jeho tváře nedokázala vyčíst žádnou reakci. Od Stellina odjezdu do Francie jí Anna už dvakrát vzkazovala, že by s ní Philip chtěl mluvit. Stella však měla pokaždé nějakou výmluvu. Jednou spěchala, podruhé se jí zase vybíjel mobil. Anna i Philip pochopili, že Stella s ním jednoduše mluvit nechce. Nakonec Philip Annu poprosil, aby o něm už nemluvila. Nezbylo jí nic jiného, než ho poslechnout.